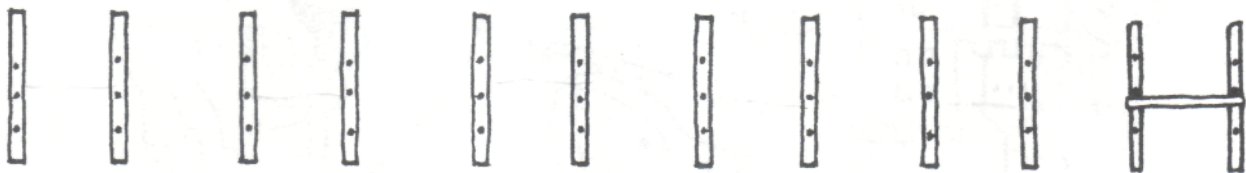
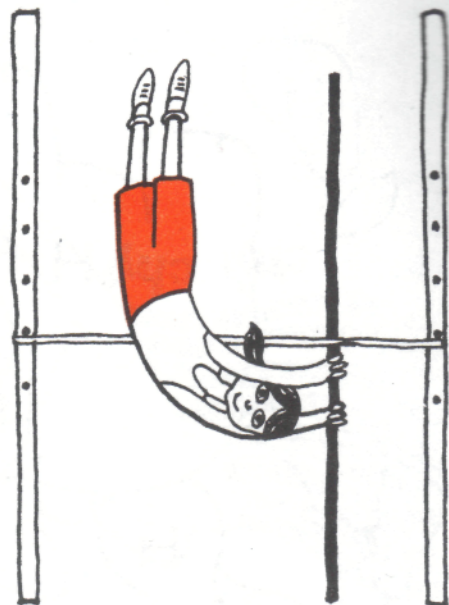

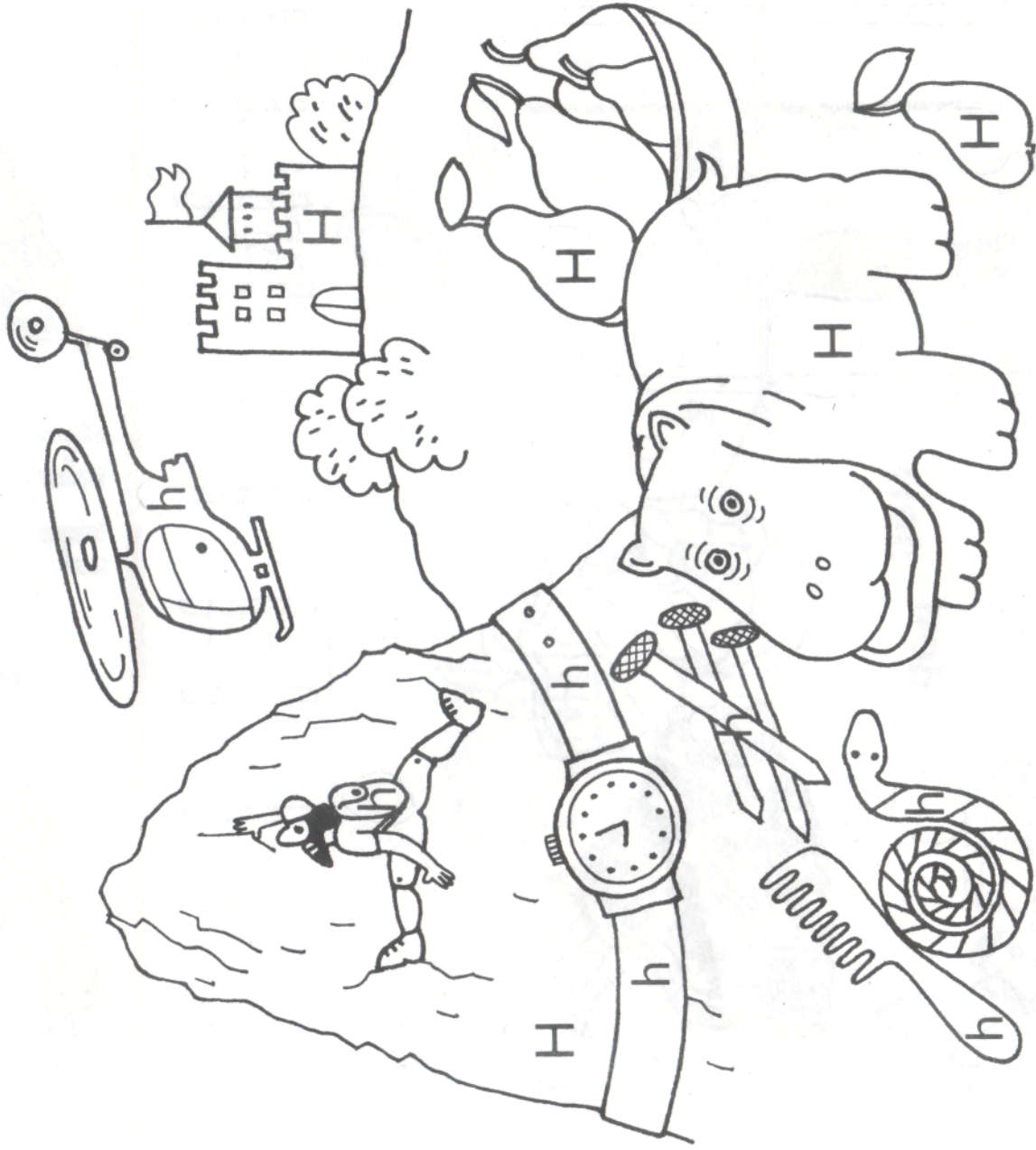

доу доH

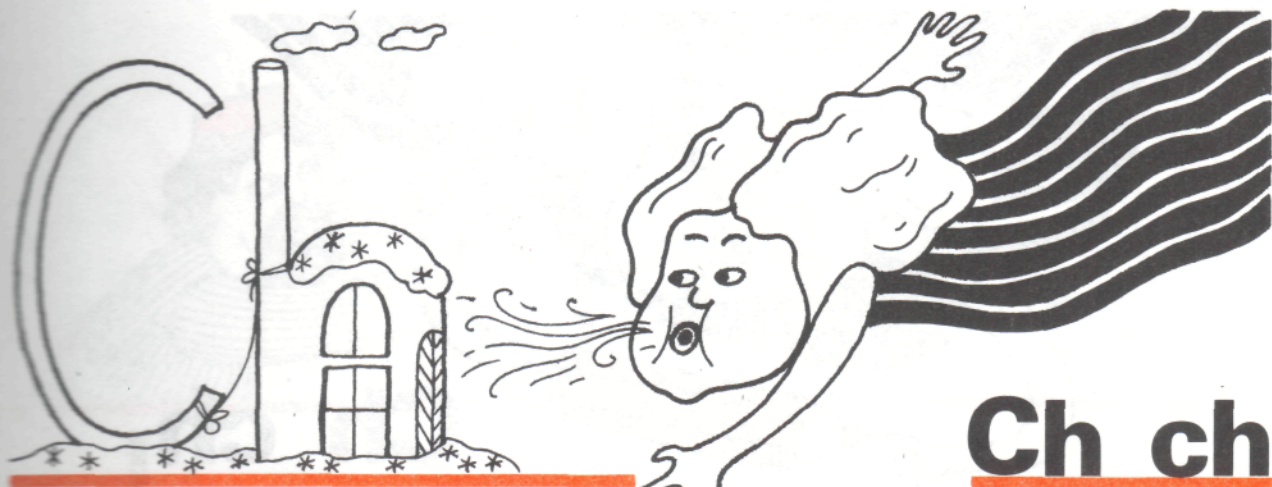
ч H

h

H

Ch ch

Ch

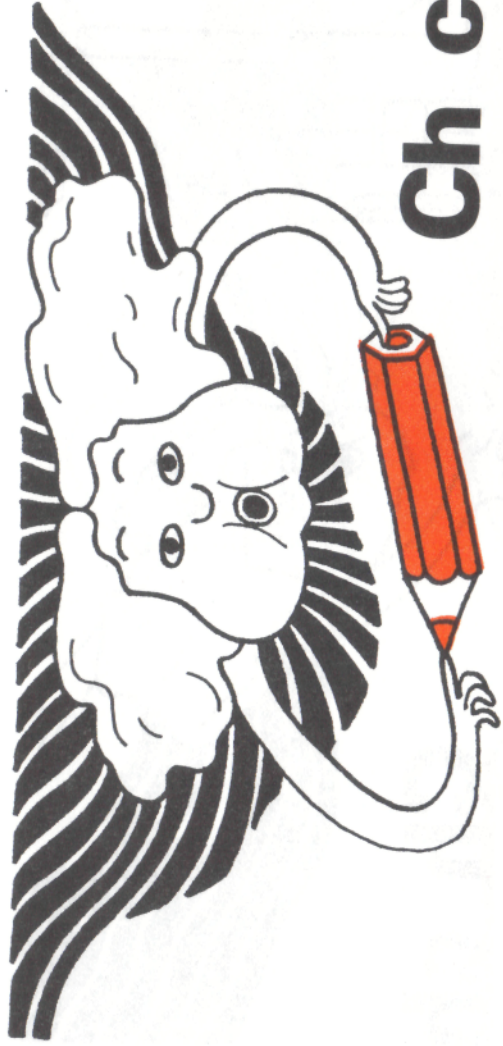

chá
chá

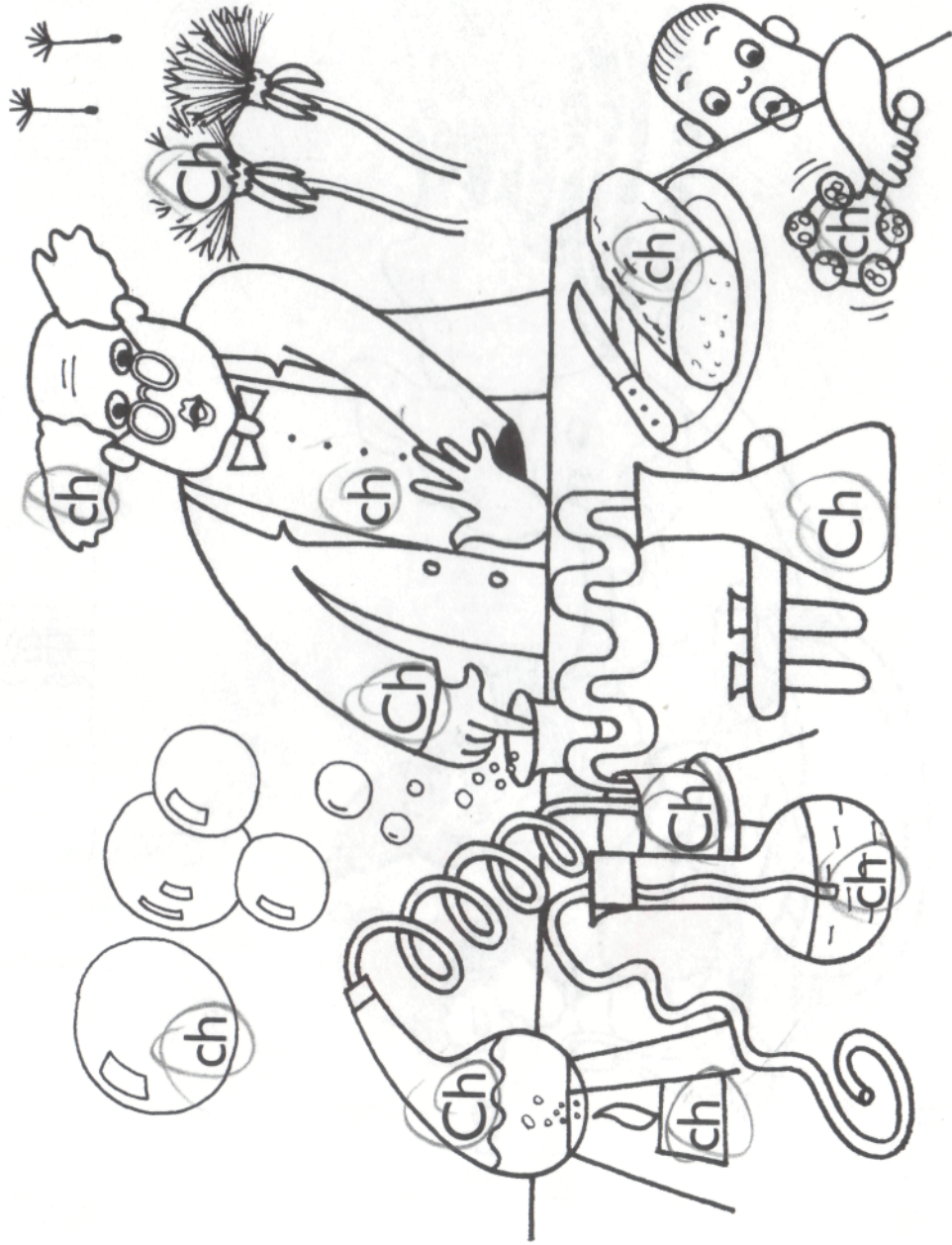
chá chủ chy

ch

Ch ch

ch

Ch

JAK HUSA GITA MALOVALA GÁBINKU

g

Na jednom dvorku žila husa Gita, a ta byla v poslední době pořád nějak smutná. Kamarádce slepičce se už podruhé narodila kuřátka, kachna měla kačátka a ona pořád nic. Tolik by si přála mít svá housátka. I jména už pro ně vybrala – pro holčičku Gábinka a pro kluka Gabriel.

Plynuly týdny i měsíce a Gita se nakonec přece jen dočkala. Z vajíčka se jí vyklubala husí holčička. To bylo radosti! Gita hned ukazovala Gábinku slepičce i kachně. Pak si řekla, že by se měla jít se svým prvním housátkem dát vyfotografovat. Vzala Gábinku za křídlo a šly. Jenže pan fotograf nerozuměl, co Gita vlastně chce, když na něj spustila husí řeč to své **gá, gá, gá**. Dopadlo to nakonec tak, že husí mámu i s dcerkou vystrčil ze dveří ven.

Gita z toho byla moc a moc zklamaná. Usilovně ale přemýšlela, jak by obrázek své Gábinky přece jen získala. Jednou tak spolu šly na odpolední procházku a uviděly na lavičce před domem kluka. Něco si zrovna kreslil. Sedly si s Gábinkou opodál do trávy, aby nerušily. Ale ten kluk si stejně hleděl svého a o husy se nestaral. Za chvíli z ničeho nic vyskočil a utíkal pryč. A představte si! Jednu pastelku a čtvrtku papíru tu nechal ležet.

Gita samou radostí poskočila. Už ví, co udělá. Nakreslí si svoji Gábinku sama. Nejdřív zkusila hlavičku / **o** /, pak zobáček – to se jí docela povedlo / **o** /. S krkem to bylo trochu horší / **o** /, tělíčko vyšlo jen tak tak / **g** / a nožky se jí na papír nevešly. „No co,“ řekla si, „každá husa je stejně většinu času ve vodě a nožičky stejně nejsou vidět.“ Vzala obrázek a běžela ho ukázat svým kamarádkám na dvůr. Všem se moc líbil.

„Gá, **gá, gá, gá** – Gábinka,
kreslíla ji maminka.
Už jen říci zbývá,
vypadá jak živá.“

JAK HANKA SKÁKALA O TYČI

H, h

Bylo jedno hřiště a na něm bydlela – malý kousek za fotbalovou brankou – dobrá víla Hřištěnka. Nebylo jediného dne, aby se alespoň na chvíli nepodívala mezi děti, které tu cvičily, běhaly a skákaly. Někdy se s nimi i nasmála. To když kluci zrovna prováděli všelijaká alotria. Když se ale v 1. A, kam chodila také Hanka, zavedlo v běhu, víle nikdy moc do smíchu nebylo. Hanka skončila totiž většinou na posledním místě. Hřištěnka už předem věděla, že budou děti zas na nešťastnou prvňáčku pokřikovat:

„Ha, ha, ha, ha – Hanička,
tenká je jak tkanička.
Běží, co má síly,
poslední je v cíli!“

Hanku moc mrzelo, že se jí v běhu nedaří. Tolik se napřemýšlela, jak to udělat, aby se ostatním vyrovnala. A pořád nic. Až jednou, zrovna když v televizi vysílali přímý přenos ze skoku o tyči. Skokani a skokanky se tu vznášeli nad laťkou zavěšenou na stojanech jako ptáci. To byla krása! „Skoky, to by byl sport pro mě,“ řekla si Hanka. Hned se také přihlásila do sportovního oddílu a začala trénovat. Skákala a skákala. Hop, hop, hop, hop, hop.

Ani s laťkou to ale nebylo jednoduché. Pořád ne a ne se nahoře udržet. Hanka málem už chtěla všeho

nechat. Někdo ale jakoby jí šeptal do ucha: „Hanko, vydrž! Zůstaň pilná! Musíš skákat! Musíš, musíš, musíš!“ Víte, kdo to byl? To ji povzbuzovala dobrá víla Hřištěnka. A Hancina odpověď? „Když musím, tak musím,“ řekla si a trénovala dál.

Zanedlouho si Hanka znovu postavila stojany / **II** / a pěkně doprostřed položila laťku / **H** /. Kluci nebyli údivem schopni slova. Koktali jen „h, h, h, h!“ když uviděli tu výšku. Pak se Hanka rozběhla a hop... lehounce letěla a měkce dopadla. Laťka na stojanech se při tom ani nezachvěla.

Po několika týdnech skákala Hanka ještě mnohem výš. Měla k tomu tyč. Panečku, to byl vždycky let! Prohnula se nad laťkou jako luk / **h** / a hop... byla na druhé straně. Kluci i holky koukali s otevřenou pusou. „Tohle že je ta nešika? Vždyť ona skáče líp než klokan.“ Všichni Hance nadšeně tleskali. A že na ni někdo kdysi posměšně pokřikoval? Na to už dávno zapomněli. Složili o ní dokonce písničku:

„Ha, ha, ha, ha, Hanička,
skáče jako žabička.
Cvičením a pílí
je vždy první v cíli!“

Vždycky když děti tu písničku zpívaly, dobrá víla Hřištěnka se jen tiše usmívala.

JAK CHLAPÍK A CHLUPÍK JELI PRO ŠIŠKU

Ch, ch

Lesní mužičci Chlapík a Chlupík spolu žili v chaloupce z pařezu. Jejich chaloupka nebyla nijak zvlášť veliká / **n** /, zato měla dlouhý komín / **h** /, aby se v ní dalo pořádně zatopit. A právě ten rok uhodily kruté mrazy. Chlapík a Chlupík museli vytáhnout z kulny sáně / **o** / a vypravit se do lesa pro smrkovou šišku.

Když se k večeru vraceli s nákladem domů, čekal na ně za bukem na kraji lesa vítr Severák. To víte, že si všiml, jak se ti dva únavou už sotva vlečou. Ale schválně začal proti nim funět s takovou silou, že se mužičci nemohli ani hnout z místa. A ještě se jim posmíval. Dokonce i trochu vyhrožoval:

„Jen si na mě dejte bacha,
fičím strašně – chá, chá, chá, chá.
Mám chuť jenom na neplechu,
užijte si mého dechu.“

Chlupík si při tom veršování významně sáhl na čelo, a to Severáka rozčlílilo, až se zalykal. Hvízdal za to mužičkovi rovnou do ucha:

„No tak slyšíš, nejsi hluchý?
Napni slechy – chů, chý, chů, chý!“

Jenomže Chlapík a Chlupík se nenechali jen tak vystrašit. Sedli si klidně na sáně a dělali, že odpočívají. A Severák se opravdu nachytil. Zuřil, že mu mužičci kazí zábavu a ze vzteku začal do saní s Chlapíkem a Chlupíkem strkat. Snad si blázen myslel, že se mužičci leknou, že strachu seskočí a on se jim vysměje.

Dopadlo to ale úplně jinak. Severák strkal do saní s Chlapíkem a Chlupíkem tak dlouho, až dojely tam, kam chytří mužičci chtěli – k jejich domovu. Teprve před chaloupkou Chlapík a Chlupík seskočili. Poděkovali za odvoz – nedivte se, že tak trochu posměšně. Ted se totiž mohli smát Severákově zase oni. A protože byli malí, smáli se tenounkými hlásky:

„Kdo že si má dát bacha?
Jsi nám k smíchu – chá, chá, chá, chá!
No tak, slyšíš, nejsi hluchý?
Vozit umíš – chů, chý, chů, chý!
Příště místo neplechy
foukej jenom na střechy!“

Potom Chlapík s Chlupíkem postavili své veliké sáně ke

stěně chaboučky / **Ch** / a honem běželi zatopit. Brzy měli uvnitř krásné teploučko. I Severák si přišel na své. Mohl si venku hrát s kouřem, co zvolna stoupal z komína.

JAK BYL BIČ ZASE HUBENÝ

I

Bohoušův bič z pohádky Jak chtěl být bič tlustý každý den pilně cvičil i v pohádce Jak byl bič zase hubený. Těm neděli konečně shodil poslední zbytek břicha a mohl si zazpívat:

Běhám, skáču jako-míč.
Už je ze mě zase bič.“

Kočí kočí Bohouš přišel jednoho rána zase do stáje, uvadl v koutě už hubený a krásně pružný bič, úplně takový jaký měl dřív / **I** /. Bohouš radostí jen vypískl: „...“ A honem honem zapráhal koně. Jelo se i tentokrát do města. Cestou Bohouš vesele práskal bičem, hvízdal si: „...!...!...!“ a halekal:

„Jak vypadá správný bič?
Přece rovně jako tyč.“

BIČ PRO IVÁNKA

i

By opravdu nevíte, že kočí Bohouš měl syna Ivánka? Ivánek byl sice ještě malý, ale jezdit s tatínkem a držet na opratích koně, to už uměl. Volal vždycky na Bělouše: „Hyj, hyjé!“ Někdy také: „Ou a ou!“ Nejvíce ze všeho Ivánek obdivoval tatínkův bič. Tak rád by si s ním zamával nad hlavou a zapráskal, ale tatínek vždycky řekl: „Až ten můj synek trochu povyroste.“

Jednou si ale Ivánek od tatínka přece jen bič vyprosil. Pevně ho sevřel v dlaní, rozpřáhl se jak to šlo a prásk...! Řemínek biče sice docela pěkně zasvištěl vzduchem, ale hrůza..., zamotal se Běloušovi do ocasu. Ten nadskočil! Tatínek našťestí hned pomohl a bič zase osvobodil. Ale ani podruhé se Ivánkovi moc nedarilo. Bič uvízl v kole u vozu. Když se při třetím pokusu řemínek omotal Ivánkovi kolem těla, nešťastný kluk se z toho skoro rozplakal. „Nic si z toho nedělej“, utěšoval ho otec. „Udělám ti menší bič a s ním ti to určitě půjde.“

Jak tatínek slíbil, tak udělal. Na Ivánkův bič ale nakonec žádný řemínek nepřipevnil. Co kdyby se synek ke všemu ještě zranil. „To přece není žádný normální bič, ale hůlka,“ nechápavě kroutil hlavou Ivánek, když viděl ten nástroj do ruky. Ale myslíte, že tatínek chtěl Ivánkovi udělat nějaký normální, obyčejný bič? To víte, že ne. Ivánek si totiž ještě nevšiml, že dostal bič s krásně kulatou bambulkou / **i** /, jaký nemá ani kočí ze zámků. Když na to Ivánek konečně přišel (To mu to ale trvalo!), byl docela rád. S tatínkem si pak zpíval cestou do města pořád dokola jednu veselou písničku:

„Malý kočí, velký kočí,
každý jedním bičem točí.
Kolem uší – ať to zní –
ozývá se i a í.“

JAK JARKA A JIRKA POUŠTĚLI DRAKA

J, j

Jednou, takhle ve středu odpoledne, se dva prvňáčci Jarka a Jirka rozhodli, že si udělají draka. Začal podzim a po polích to už pěkně profukovalo. Za takového počasí létají draci nejlépe.

Kdybyste jen viděli, jak se té holčičce a klukovi drak povedl! Měl ohnivé oči, červený nos a zubil se doširoka. A ten ocas – dlouhý a pestrobarevný! Byl jedním slovem fešák. Však to také o sobě dobře věděl. Když ho Jirka pustil na provázku do vzduchu, hned se vykrucoval a naparoval na všechny strany. Svůj ocas z barevných papírků si nejdřív omotal kolem boků, pak ho zas nechal vlát dozadu. Nejčastěji ho ale spustil rovně dolů. Přitom mu vždycky maloučko, jakoby nic, zahrnul konec / **J** /. Z té výšky volal na Jarku a Jirku:

„Když můj ocas zavlaže,
je to krása, je a je!
K tomu hlava dračí,
kdo mi v letu stačí?“

Obě děti byly na svého draka pyšné. Chvillemi jeho akrobatické výkony dokonce nahlas obdivovaly: „Jé, jé, jů!“ Drakovo vychloubání se jim ale zrovna moc nelíbilo. Když nemělo a nemělo konec, rozhodly se, že milého draka stáhnou dolů. Jenomže to nebylo tak jednoduché. Drakovi se na zem ani trochu nechtělo. Vzpíral se a napínal provázek k prasknutí. Najednou hrůza! Ruplo to a drak se utrhł.

A jak to bylo s drakem dál? To nikdo vlastně neví. Než se Jarka a Jirka vzpamatovali, zbyla z něj v té výšce už jen malá tečka s ocáskem / **j** /. „Jé, on nám chce doopravdy uletět,“ křičel nešťastný Jirka a bylo mu do pláče. Tolik se s tím drakem napiplali. Ale Jarka ho těšila:

„Ať letí do dračí sluje,
když se takhle naparuje.
Že se chová neskromně,
možná skončí na stromě.
Na mou duši, na tvoji!
Ten drak za pláč nestojí.“

Jarka a Jirka si hned druhý den udělali nového draka. Možná, že ještě hezcího. Ale jestli také hodnějšího, to nevěděli.

JAK KACHNA KATEŘINA LYŽOVALA

K, k

Kachna Kateřina neměla už několik dní nejlepší náladu. Nedívejte se. Uhodila zima. Vytrvale sněžilo, dokonce i rybník zamrzl a nebylo kde se čvachtat. Kachna se tedy vydala alespoň na procházku.

Nejdřív šla jen tak nazdařbůh, kam ji nohy nesly. Pak ale zamířila na kopec nad vesnicí, odkud se ozýval křik, až uši zaléhaly. Bylo tu plno dětí. Měly na nohou prkýnka a sjížděly z kopce dolů. Přitom šikovně kličkovaly mezi hůlkami, které tu trčely ze sněhu ve dvojicích.

Kachna Kateřina nemohla samozřejmě tušit, že tu zrovna probíhají závody ve slalomu na lyžích. Vydržela by se ale dívat až do večera. Jenže najednou na věži kostelíka začaly odbíjet hodiny bim, bim, bim, bim, bim, a do dětí jako když střílel. S lyžemi na ramenou uháněly domů. Jen malý Kuba se trochu opozdil. Musel se totiž vrátit pro čepici. Hned ji našel a nasadil si ji na hlavu. Ale jak už byl roztržitý, zapomněl tentokrát na stráni lyže i hůlky.

Kačka kolem toho podivného náčiní nejdřív jen rozpacitě přešlapovala a popocházela. Pak si ale dodala odvahy: „Proč bych to s těmi prkýnkami nezkusila jako děti. Na tom kličkování nemůže přece být nic tak strašně těžkého.“ A hned zapíchl hůlky do sněhu jako bran-ku / **K** /. Pak si připevnila lyže, kousek vystoupala a že pojede z kopce dolů. Ale ouvej! Chtěla sice zatočit, ale lyže ne a ne poslechnout. Jely si podle svého pořád rovně. Také to odnesla jedna hůlka. Nevydržela náraz kachním zobákem a zlomila se / **K** /.

Myslíte si, že to Kateřinu odradilo? To byste se